Ч. 57 Пятниця 13 (25) марта 1898. Рік VIII

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция** і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

## З Ради державної.

Вчерашне засїданє палати послів було зовсїм спокійне. Шенерер не прийшов на засїданє, а Вольф сидїв тихо, отже не було галабурди. Зараз на початку засїданя президент міністрів предложив розпорядженє цїсарске з дня 30 грудня м. р. в справі провізоричного удержаня угоди з Угорщиною і о відносинах до австро-угорского банку а також розпорядженє з 21 лютого с. р. о контингентї рекрутів на 1898 р. — Міністер скарбу предложив проєкт закона о управильненю платнї возьних державних.

Пос. Дінавлї і товариші предложили внесенє жадаюче установленя комісиї з 36 членів, котра має розглянути справу знесеня розпоряджень язикових і уложити основні постанови в цїли управильненя справи язикової в дорозї законодайній.

Потім слїдував вибір обох віцепрезидентів палати. Лївиця вийшла з салї. Голосованє відбувало ся поіменно. На 201 голосуючих вибрано першим віцепрезидентом дра Ферянчича, прокуратора з Люблянн, належачого до християньско-славяньского союза, 177 голосами. Ферянчич подякував за вибір і додав, що знає то дуже добре, що єго вибрано лиш наслїдком незвичайних відносин парляментарних. Другим віцепрезидентом вибрано Румуна Лупула буковиньского маршалка краєвого 169 голосами на 182 голосуючих. Президент відложив відтак вибір секретарів на пізнїйше і зарядив дискусию над проґрамою правительства.

Перший промавляв в сїй справі пос. Тірк. Бесїдник доказував, що Нїмцї домагають ся знесеня розпоряджень язикових, а відтак сказав, що проґрама президента міністрів мимо того, що він єго особисто високо поважає, не вдоволяє єго. Від Нїмцїв все жадають, щоби они чекали, а при тім вказують їм на конечність державну. Слова о справедливости в бесїдї ґр. Тупа для него недостаточні. Коли би правительство взяло ся до того, щоби накинуло ческе право державне, то се би дуже нїмцїло ся.

Другий з ряду промавляв пос. Яворский іменем кола польского. Бесїдник сказав, що Поляки держать ся двох засад: береженя інтересів і поваги держави та розвою автономії Галичини. Поляки суть длятого партиєю державною par excellence. Поляки бажають дуже того, щоби национальні противности зменшили ся і щоби відносини парляментарні були упорядковані; они признають безусловно угоду з Угорщиною за конечність державну і будуть все робити, що зможуть, щоби прийшло до тої угоди в дорозї конституцийній. Бажаня Поляків тим самим годять ся зовсїм з проґрамою правительства.

Пос. Мальфатті сказав, що Італїянцї будуть супротив правительства держати ся своєбідної руки; їх поступованє буде обєктивно виходити із становища права і інтересів їх виборцїв а на случай потреби розширять опозицию. — Пос. Енґель сказав, що становище Чехів єсть звістнє з їх проєкту адреси. Що-до справи язикової, то Чехи виступлять з внесенєм в справі єї управильненя, але в тім внесеню не буде нїчого говорити ся о тім, щоби нїмецкий язик мав бути язиком державним. Тої гадки, котра не дасть ся перевести, повиннї би Нїмцї покинути ся. Чехи не стоять супротив теперішного правительства анї яко приятелї анї яко вороги; они будуть ждати на факти. — Пос. Окуневский доказував, що Нїмцї повиннї би встоювати ся за меншостями, тогди позискали би народи, котрі би вірно стояли по їх сторонї. Бесїдник домагав ся від ґр. Тупа, щоби він направив дїла ґр. Баденїґо в Галичинї, осуджував теперішну галицку адміністрацию і домагав ся справедливої адміністрациї та висказав ся проти всякого розширеня теперішної адміністрациї. — На тім закінчено засїданє а слїдуюче назначено на нинї (четвер). Нинї також має ся відбути вибір членів до спільних Делеґаций.

## Вісти полїтичні.

*(Чутка про речинець закритя сесиї Ради державної. — Ческо-нїмецкі компроміси. — Розміщенє турецкого войска в Македониї. — Анґлїйска праса о становищи Франциї і Росиї в Хинї.)*

Зачувати, що палата послів відрочить ся до втірка а відтак відбудуть ся ще два або три засїданя і розпічнуть ся великодні ферії, котрі потягнуть ся мабуть аж до 20 цьвітня.

8)

## Мамин син.

*(Повість з нїмецкого — Артура Цаппа.)*

(Дальше).

Кароль знов перший промовив. Коштувало єго не мало напруженя, коли він тепер з рішучостию чоловіка, що мусить за всяку цїну говорити, ві, важив ся замітити:

— Казав менї Отто, що ви хочете нинї іти до цирку Ренца з ним і з другими.

Она знов почервенїла. Але єї заклопотанє було лиш хвилеве. Піднїсши свої очи до него, сказала щиро як чоловік, що не чує за собою нїякої вини:

— То правда; ваш брат був такий добрий, що запросив мене. То дуже красно з єго сторони.

— Нї, то дуже некрасно з єго сторони і ви не повинні були приймати єго запросин.

Ті слова виповів він в своїм роздразненю майже грубо і різко. Она подивила ся на него здивована, наполохана.

— Некрасно? — спитала, і не лише в єї лици, але й в голосї чути було здивованє і легку недовірчивість. — Як то? Чи ваш брат не єсть честним чоловіком, щоби порядна молода дївчина не могла приймити єго оники?

Молодий чоловік знов замовк а в єго дрожачім лици появило ся змішанє і заклопотанє. Єго уста порушали ся механїчно, але нї одно слово не вийшло з них. Що мав їй відповісти? Мав оклеветати перед нею власного брата? Мав їй сказати: Отто легкодух, він не поступає з вами честно. Стережіть ся єго?!

Щоби она подумала о нїм? Чи не взяла би єго слів за клевету, що зродилась в нїм з зависти і гніву?

— Але другі — процїдив вкінци судорожно.

— Другі? Приятелї вашого брата? Алеж, коли пан Отто пристає з ними, то чи то не доказ честности тамтих панів? — Кароль Кестер дивив ся на молоду дївчину безрадно; єї чиста душа не підозрівала нїкого, она судила всїх після себе. Вкінци видавив з себе тих кілька слів:

— Прошу вас, панно Єлено, не идїть! Вірте менї, то лежить у вашім власнім інтересї, прошу вас о то. Для молодої дївчини в Берлинї справдї не конче безпечно ходити з незнакомими панами по публичних льокалях.

Він дивив ся їй в лице і побачив, що перебїгла по нїм легка тїнь невдоволеня.

— Я вас не розумію, пане Кестер — відповіла обидженим голосом. — Ваш брат не єсть прецї для мене чужим. Яж кождого дня цїлими тижднями говорила з ним в мешканю ваших родичів і бачила, що він добрий син. А ваша мама, кілько то она доброго і красного наповідалась менї о нїм. Чи за єго вічливість маю єму подякувати в той спосіб, що скажу: нї, не можу приймити вашого товариства, я вас добре ще не знаю, ви ще за чужі для мене? А як би ви то приймили, колиб я вам тепер сказала: Пане Кестер, я не можу з вами іти улицею і розмавляти, ви для мене чужі. І з кимже маю піти, коли схочу часом розірвати ся? Мій вуйко і тїтка, у котрих мешкаю, вже старі люди, а з моїх молодших свояків в Берлинї не прийшло ще нїкому на гадку, запросити мене на яку забаву. Вам добре говорити, пане Кестер, ви молодий чоловік, можете ходити і бавити ся, де і коли вам подобає ся. Гадаєте, що з нас дївчат не хотїла би не одна також побачити тих всїх річий у великім містї, о котрих тілько чує ся і читає? А я вже шість місяцїв в Берлинї, а однако нїгде не була і нїкого не бачила, нїякого театру, ниї одного концерту. Все лиш праця і праця. А я прецї молода і хотїла би колись мати яку таку приємність. Чомуж берете менї то за зле. Я ще повинна й дякувати вашому братови, що він змилував ся над бідною дївчиною та що був так добрий запросити мене, атже ви знаєте, що самій менї не можна іти.

То всьо говорила она скоро, з ростучим роздражненєм, блискучими очима і почервонїлим лицем. Кожде єї слово відзивало ся в глубинї єго серця. Глубоке милосердіє обудило ся в нїм до бідної молодої дївчини, до єї сирітства і сумного житя, а рівночасно заволодїв ним страшний гнїв на самого себе. Він був би обома руками виривав собі волосє з голови від гнїву, встиду і жалю! Який він неповоротний, неотесаний чоловік! Добра річ: хотїти їй відрадити, аби не ішла на забаву, на котру так тїшила ся. Чому єму не прийшло на гадку подати біднїй, самітній дївчинї свою поміч і повести єї коли до якого лїпшого театру, або де инде на забаву; таких місць в Берлинї повно! Чи не зробив би їй тим найбільшої ра-

Від того дня аж до 28 цьвітня буде ще коротка сесия а на день 29 цьвітня будуть скликані спільні Делеґациї.

Нїмецкі і ческі посли відновили розбившийся торік компроміс що-до вибору членів до спільних Делеґаций а ческі посли з Морави перший раз заключили такий самий компроміс з моравскими Нїмцями.

Берлиньский Local-Anzeiger обговорюючи справу вмаршу сьвіжого войска турецкого до Македонії звертае на сей факт увагу і каже, що то не може бути без причини, коли якась держава без видної конечности і в часї мира розміщуе стратеґічно свої войска, а Туреччина тим більше не робила би того, як би не то, що на Балканї очевидно лагодять ся якісь подїї, котрим она не хоче дати ся заскочити.

Переважна часть льондоньскої праси уважае жаданя, які Франциї поставила Хінї за зовсім оправдані і природні. Она доказуе, що мініїстер Ганото дав доказ великого таланту дипльоматичного. Жаданям тим не можна нїчого закинути, бо не переступають тої міри, якої держать ся і другі держави. Француска дипльоматия мае право охороняти францускі предприємства на далекім Веходї. Що-до нового становища Росиї в справі корейскій, доказуе праса анґлїйска, що якіби й не були причини тої зміни, они причинить ся немало до недопущеня до якогось конфлїкту в Хінї.

## Новинки.

*Львів дня 24-го марта 1898.*

— **Помилуване** Цїсар помилував Дмитра Волочия, засудженого в Станиславові на кару смерти за скритоубийство, а найвисший трибунал замінив ему ту кару на дожизненну вязницю.

— **Конкурси.** Видїл краевий оголошуе конкурс на сїм галицких фундушевих місць в ц. к. войскових заведенях виховуючих. В роцї шкільнім 1898/9, котрий розпочинае ся в войскових школах реальних з днем 1 вересня 1898 а у войскових академіях з днем 18 вересня 1898, буде можна вступити лише на перший або на третий рік войскової низшої реальної школи, або на перший рік войскової академії у Вінер-Найштадт і войскової технїчної академії у Відни. Кождий з кандидатів мае виказати ся: 1) австро-угорским горожаньством; 2) фізичним уздібненем до войскового вихованя і службн; 3) сьвідоцтвом моральности; 4) метрикою, що не переступив 12 року житя для I року войскової школи реальної, 14-го для III року тоїж школи, 18-го для III року войскової школи реальної і 20-го року для войскових академій, а з другої сторони, що окінчив 10 лїт для I. року низшої школи реальної, 12 лїт для III. року тоїж школи, 16 лїт для III. року висшої школи реальної і 17 лїт для войск. академій. Вік обчисляе ся з днем 1 вересня 1898; 5) дальше, повинен кандидат виказати, що окінчив з добрим поступом приготовлюючі науки, а то: що ходить з добрим успіхом до четвертої або пятої кляси школи народної, коли хоче вступити на I. рік низшої школи реальної, до другої кляси шкіл середних для III. року низшої школи реальної, до шестої кляси школи середної для III. року висшої школи реальної і до найвисшої кляси повної школи середної для войскових академій. Войск. академія у В. Найштадт образуе своїх вихованців для піхоти, стрільцїв і кінноти а войскова технїчна академія у Відни для артилерії, пíонїрів та зелїзничого і телеґрафічного полку. Кандидати до технїчної академії мають подати, чи хотять вступити до відділу артилерії, чи інжинерії, бо в міру можности будуть їх бажаня увзглядпені. Кандидати, що вже асентеровані, не будуть приняті. До поданя треба долучити: 1) посьвідчене приналежности до одної з громад в краю, 2) метрику, 3) сьвідоцтво лїкарске від войскового лїкаря в чинній войсковій службі, 4) сьвідоцтво перебутої щіпленої або природної віспи, коли того не посьвідчае лїкарске сьвідоцтво, 5) послїдне сьвідоцтво з р. 1897/8 і сьвідоцтва за цїлий рік 1896/7, 6) сьвідоцтво убожества, в котрім треба подати як численна есть родина кандидата, та чи мае він яке удержане, місце фундушеве або підмогу. 7) коли кандидат покликуе ся на шляхотство, то мусить виказати документами, що есть шляхтичем. Шляхтичі мають першеньство. Приняті кандидати мають зложити на початку шкільного року оплату в квоті 14 зр. і в поданях мають виразно зобовязати ся до зложеня тої оплати. Всї кандидати приняті мають ще зложити вступний іспит і мусять піддати ся лїкарским оглядинам. Кандидати на I. рік реальної школи можуть складати іспит в своїй рідній мові, незнане нїмецкої мови не становить у них ріжницї. Всї инші кандидати мусять складати іспит в нїмецкій мові. — Поданя треба вносити до Видїлу краевого найдальше до дня 30-го цьвітня 1898. — Хто хоче знати ще близші подробицї і вказівки о услівях принятя, і вступнім іспиті до войскових заведень, найде їх в окремій відбитцї дотичних приписів, котру можна одержати в друкарни Л. В. Зайдля (Seidl) і сина у Відни, або в державній друкарни у Відни.

— **Сьвятковане 37-их роковин Т. Шевченка.** Молодїж академичної ґімназиї у Львові устроюе в честь Тараса Шевченка вечерок дня 24-го марта с. р. в сали „Народного Дому“. — Молодїж дрогобицкої ґімназиї устроюе такийже вечерок дня 26-го марта. — Питомцї львівскої рускої семинариї духовної сьвяткували память Тараса дня 20-го марта концертом. — Американьскі Русини в Шамокинї помянули честь кобзаря панахидою, що відбулась в тамошній церкві дня 5-го марта заходом Товариства ім. Шевченка. Порішено також устроїти внедовзї в згаданій цїли вокально-музичний вечерок.

— **Видїл „Шкільної помочи“** у Львові запрошуе своїх членів на загальні збори, що відбудуть ся в пятницю дня 25-го марта о год. 3-ій по полудни в сали III. кляси рускої школи вправ (в Народнім Домі) з такою проґрамою: 1) Справоздане з каси і дїл товариства і дискусия над ними. 2) Вибір нового видїлу. 3) Вибір контрольної комісиї. 4) Внесеня членів.

— **Бр. Бурґіньон**, президент Буковини, прибув до Львова і зложив вівторок в полудне кн. Намістникови Сангушкови довшу візиту.

— **Безплатна наука плаваня.** Маґістрат міста Львова надае десять місць безплатної науки у войсковій плавальни дїтям львівских горожан. Ті що старають ся о сї місця, мають внести свої поданя заосмотрені: а) сьвідоцтвом убожества, б) метрикою, в) шкільним посьвідченем з послїдного півроку і г) посьвідченем львівского конскрипцийного бюра що-до приналежности найдальше до 15 цьвітня с. р. до львівского маґістрату.

— **Щедрий запис.** В недїлю дня 20-го марта номер властитель місточка Кудринець і села Заваля, Іван Дашкевич. Покійний числив 85 лїт, був православного обряду, а два тижнї пе-

---

дости, а собі щастя? Як би то було хорошо розвеселити еї самітне, одностайне житє і тїшити ся самому з еї радости?

Але тепер було вже за пізно. Він же не міг їй радити: відмовте Оттонови а ідїть зі мною. Яким правом міг він від неї жадати, аби она мала більше довірія до него, як до его брата?

Він був такий прибитий, такий сумний, що не міг здобути ся на нїяку відповідь. Мовчки ішов побіч неї, аж нараз подумав, що найлїпше буде, коли попрацае ся. Тихим, несьмілим голосом сказав їй: До побаченя. Она подала ему руку зі звичайною вічливостию. Але про річ, о котрій перестали лише що говорити, не згадала і она нї одним словом.

Цїлий день ходив Кароль мов в пропасници. Коли надійшов вечер, він вже рішив ся. Перебрав ся в сьвяточне одїне і всїв до кінного трамваю, та поїхав до міста. Натовп до цирку Ренца був як звичайно величезний і Кароль був вдоволений, коли дістав білет на другорядне місце. З сильно бючим серцем сидїв тут, червоний від зворушеня і розглядав ся по великаньскій сали. Вкінци найшов еї. На самій долинї в паркетї сидїла в товаристві его брата зараз в перших рядах крісел.

На представлене, котрому звичайно любив приглядати ся, нинї цїлком не зважав. Сидів лиш заедно нахилений, згорблений, аби его не видко було з поміж публики на ґалериї і блискучими очима дивив ся на паркет. Перед ним не укрив ся нї один еї рух, нї одна міна еї оживленого лиця. Такою він еї ще нїколи не бачив. Як еї очи сьвітили ся, як сияли еї румяні лиця! Радість і утїха виявляли ся з кождої еї міни, з кождого порушеня.

Від часу до часу обертала ся з ніжним виразом вдячности до свого сусїда і щось шептала. А бідний підглядач на ґалериї стрясав ся за кождим разом, немов би ему хто ніж в серце встромив, коли бачив, як Отто з самовдоволеною усьмішкою приймав подяки своеї сусїдки. В его груди зірвалась буря і він відчував так само як в полудне встид, жаль, зависть і злість. Що би він за то дав, колиб міг так сидїти коло неї як Отто, колиб міг тїшити ся гадкою, що зробив Еленї Ціммерман радість, за котру она ему так безконечно вдячна! Яка то розкіш мусїла лежати в почутю, що когось, кого любить ся, зробило ся на кілька годин щасливим і веселим?

Ще заки представлене скінчило ся, вийшов з цирку. Минула добра хвиля, заки він побачив, що товариство Елени виходить разом з товпою з дверий великого будинку. Держачи ся в тїни домів, видїв, як шестеро молодих людий, панни і пани всїли до двох повозів.

Коли від'їхали, прийшло ему нагле на гадку, всїсти також до фіякра і поїхати за тамтими. Але він скоро надумав ся инакше. Що би то ему помогло? Він лиш виставивсь би на сьміх, коли би пішов за ними і приглядав ся від сусїдного стола, як они веселять ся, їдять і пють.

### VIII.

Коли Кароль прийшов на другий день з фабрики до дому, застав ще Елену Ціммерман у родичів. Она рано трохи припізнила ся і тому мусїла довше лишити ся, аби упорати ся з своею звичайною роботою. Она як раз збирала ся до відходу, коли озвав ся дзвінок при дверех. Дївчина вийшла, щоби отворити і вернула назад до комнати з якимсь чужим паном.

Всї поглядїли на него здивовані, між тим як той пан приблизив ся до старого Кестера, що мимохіть підніс ся з крісла.

— Чи маю приемність говорити з паном Кестером? — спитав незнакомий.

Він дуже прилично одїтий, в руцї держить новий, блискучий цилїндер. Але в его неспокійнім, непевнім поглядї, в его очах, що бігають з одного предмету в комнатї на другий, немов би їх цїнував, як і в цїлім его лици, в котрім пробивае ся хижа, лакома вдача, лежить щось неприемного, відтручуючого.

— Називаю ся Фоґель — говорить спокійно, певно — улиця Стрілецка 130.

Старий Кестер все ще здивований несподїваними і загадочними для него відвідинами, так що не може навіть здобути ся на звичайну чемність. Але панї Кестерова, що в души причувае звязь тих відвідин з якоюсь справою еї улюбленого сина, приносить крісло і чемно просить сїдати.

Пан Фоґель дякуе і сїдае. Він вигідно закладае одну ногу на другу і готовить ся до розмови. Елена Ціммерман, що доси есть ще в комнатї і стоїть коло панї Кестерової, обертае ся і хоче іти. Але панї Кестерова хапае еї мимохіть за руку і задержуе. Кароль стоїть при вікнї; его очи глядять то тут то там; его займае і незнакомий і Елена Ціммерман і він роздумуе як би то зробити, аби поговорити з нею і розпитати еї о забаву минувшого вечера.

— Ви маете сина, пане Кестер — починае гість усьміхаючись, що мае вказувати на вічливість — референдаря при висшім судї краевім.... То дуже порядний, хороший молодець.

По лици батька Кестера перебігае горда усьмішка. Він притакуе головою. Але панї Кестерова сияючи від оправданої материньскої гордости, перебивае радістно:

— То наш Отто, так, так! Знаете его?

Пан Фоґель з Стрілецкої улицї притакуе головою. — Маю честь знати — каже а его хитрі очи силують ся глядїти як найласкавійше.

— Можу вам лиш пожелати щастя — говорить дальше і поклонюе ся в сторону панї Кестерової. — Талановитий молодець, розум-

ред смертию зложив ісповідь католицкої віри на руки пароха о. Грибовича в присутности ігумена оо. Василиян. З великого свого маєтку записав Дашкевич між иншим 500 моргів поля для чина оо. Василиян і поставив власними фондами монастир. По покійнім остала ся 83-літна вдова.

— **Убийство і самоубийство.** Свого часу доносили ми о пригоді, яка лучила ся в Кутах коло Радехова. Тепер доносять звідтам з віродостойного жерела такі подробиці о тій пригоді: Від довшого часу удержував Іван Склиньский, російский підданий, помічник горальника в Кутах, любовні зносини з жінкою горальника, Клярою П. Коли горальник то замітив, виповів Склиньскому дім. Тоді Склиньский разом з Клярою П. постановили відобрати собі житє. Дня 8-го с. м. прийшов Склиньский до мешканя горальника, де застав єго разом з жінкою. Кляра П., побачивши входячого Склиньского, виймила з шафи набитий револьвер. Склиньский вирвав єго з єї рук і хотів ним застрілити горальника. Однако горальник утік, а тоді Склиньский замкнувши ся з Клярою П. в канцеляриї горальні, убив одним вистрілом єї, а другим себе. Убита Кляра П. була матерю троїх дітий.

— **Злодій і палій.** В ночи дня 13-го с. м. погоріли в присілку Хитрейки ad Кунин (коло Магери) три селяньскі загороди, при чім погибло кілька штук живого інвентаря. Виновником пожару був Юрко Колодка. Він украв перед огнем у одного з погорівших господарів чоботи і за се дня 12-го марта ставав перед судом в Жовкви. Вернувши домів, з мести підпалив того господаря, а коли сусід мельник прибіг гасити огонь, палій скористав з того і закрав у мельника збіже. Злочинець дістав ся в руки справедливости.

— **Крадіж монетарні.** В Берлинї найдено оногди на однім кладовищи 44.000 марок в державних банкнотах, котрі ще не були в обігу і 16.000 марок в иних вартістних паперах. Догадують ся тут крадежи або фальшованя. Берлиньскі часописи именно припускають, що в державній друкарни украдено плити, отже не буде можна розріжнити державних паперів від підроблених. Арештовано давнїйшого управителя державної друкарнї, котрий покинув службу ще минувшого року і вів житє розпустне та марнотравне.

— **Померли:** в Отвоцку, в королївстві польскім Климентий Юноша Шанявский, спосібний польский повістеписатель, в 49-ім році житя; — Юлія Кисілевска, вдова по пок. Івані Кисілевскім, пароху в Нирковї, дек. заліщицкого, дня 13-го марта, в Кудринцях, в 80-ім році житя.

## Штука, наука і література.

— **Тарас Шевченко-Грушівский. Хроніка єго житя.** Написав Олександер Кониський. Том I. — Під таким заголовком видало Товариство ім. Шевченка в ювилей свого 25-літнього істнованя I-ий том „Збірника фільольоґічної секциї наукового Товариства ім. Шевченка“ яко ювилейне видане Товариства. Єсть се для житєписи нашого найпершого поета дуже важне діло, хоч, як сам автор в переднім слові до своєї працї каже, не містить ще в собі анї всего материялу, який би основно вичерпував житє нашого ґенія, анї нема в сім ділї ні історії творчости ні критичного розгляду єго творів, так щоби житє Шевченка яко артиста, поета, Українця і чоловіка можна вповнї оцінити і осудити. Длятого автор назвав свою працю лиш хронікою. А всеж-таки ся хроніка подає нам найповнїйше зібраний доси разом материял до житєписи нашого поета, а спосіб в якій та хроніка уложена, дає кождому можність познакомитись досить основно з житєм поета і з жерелами до єго житєписи. Автор поділив свою хроніку на слїдуючі хронольоґічно по собі наступаючі части: Дитинний вік Т. Шевченка (1814—1829); Парубоцкий вік Т. Шевченка до викупу з крепацтва (1829—1838); Т. Шевченко від часу викупу єго з крепацтва до виходу єго першого „Кобзаря“ (1838—1840); Т. Шевченко підчас виходу „Кобзаря“ до укінченя Академії художеств (1840—1845); Т. Шевченко підчас перебуваня на Україні (1845—1847); Т. Шевченко в арешті (5/17 квітня до 23 червня (4 липня) 1847). Стілько обнимає I-ий том хроніки, до котрого додані ще й ілюстрациї: портрет Шевченка з молодих літ, хата в Кирилівцї, а відтак і портрети мужів, котрі в житю Шевченка грали важну ролю. — Цїна одного примірника сего діла 1 зр. 50 кр. на звичайнім, 2 зр. на ліпшім папері.

— **Дзвінка ч. 6** з дня 20 марта містить: Байку Ів. Франка „Мурко і Бурко“; — стишок Дністровска „Квітки а дїти“; — продовжене повістки Віри Лебедової „Серце“; — стих Уляни Кравченко „Чи знаєш край?“; — докінчене оповіданя „Едїта та злодій“; — статейку „Пелїкан“; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком“ (про Бориса Ґрінченка) Ост. Макарушки; — стих Сильв. Яричевского „Молодий Ганнїбаль“ і виказ складок на ціль тов. „Шкільна поміч“ і „Руслан“. — З ілюстраций містить се число портрет Бориса Ґрінченка.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Віденъ** 24 марта. Міністерство справ заграничних поручило репрезентантам при двох заграничних повідомити дотичні кабінети, що австро-угорске правительство задумало відкликати залоги з Крети до 15 цьвітня с. р. Австро-угорскі кораблї останут ся ще для охорони консулятів і австро-угорских підданих.

**Пресбурґ** 24 марта. Архікнягиня Наталія донька Архікн. Фридриха, померла сеї ночи в 14. році житя.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. 80 кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Дніпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темраві, драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., — Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Ролянда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.



ний, пильний молодець і як чую, має перед собою сьвітлу будучність.

Пані Кестерова аж розпливає ся в щастю і радости. Єї утїха рада би чимсь виявити ся. Она роздумує, чи не погостити би того пана тим вином, що лікар записав їй на скріплене. Она стискає руку Єлени Ціммерман, котру все ще держить в с. оїй долони з такою силою, що дївчину аж болить.

Старому, честному Кестерови робить ся аж тепло від тої похвали і молодого чоловіка при вікнї обдає приємне чувство братної любови.

— Чи ви може маєте до діла з моїм сином в урядовій справі? — питає батько Кестер, що остаточно рад би вже раз знати, що привело до него того загадочного гостя, в котрім він причував Оттонового настоятеля або яку иншу поважну особу.

— В урядовій справі? — По устах пана Фоґля промигнув терпкий усьміх. Він сягає мимовільним рухом до правої грудної кишенї свого сурдута.

— В урядовій справі? Нї! Я маю лиш грошеві інтереси з вашим сином. Маю честь причисляти пана референдаря до моїх знакомих. Ах, Боже — єго лице викривлює ся від неприємного усьміху — ви-ж знаєте, які ті молоді панове. Они всї трохи легкі і заєдно потребують гроший. Але що то шкодить, коби лиш відтак вийшло з них що доброго. А з вашого сина буде колись ексцеленция. Я голову свою даю за то.

Але то потїшаюче запевнене не вробило намїреного впливу на присутних. На їх лицях малює ся якийсь мимовільний, неясний неспокій. Батько Кестер сидить як приголомшений, а пані Кестерова випускає мимохіть руку Єлени Ціммерман; з єї приємного, поморщеного лиця зникла вся радість, єї очи дивлять ся тревожно то на Кестера, то на незнакомого.

Одному Каролеви роз'яснює ся по трохи справа. Елеґантне уряджене Оттонової комнати, котру він перед кількома тиждннями бачив, вчерашна сцена перед цирком Ренца, як Отто всїв з Єленою до першорядного повоза, станули перед єго очима і він причуває правдиву причину, для якої з'явив ся той обожатель Оттона.

Пан Фоґель розпинає сурдут, сягає до кишенї і витягає великий, добре напханий портфель. Він поволи єго отвирає і виймає з него кілька звинених паперів такої самої величини, на котрий вид нападає Кестера страх.

Єлена Ціммерман хоче знов віддалити ся, але пані Кестерова хапає єї чим скорше за руку і не пускає.

Пан Фоґель перебираючи папери, витягає два з них і починає знов говорити.

— Я знаю, що ви честний, порядний і справедливий чоловік, пане Кестер. Ви заняті у Якобса і спілки, поважна, дуже поважна фірма. Ви розумієте ся на грошевих інтересах і не допустите, аби бідний чоловік стратив свої гроші. Ви знаєте, що вексель мусить бути викуплений на термін і що жирант так само відповідає як і акцептант.

Він подає старому оба векслї, розвинувши їх і вигладивши. Кестер механічно бере до руки зловіщі папери і водить по них мутними очима. Але не в силї їх читати, букви скачуть перед єго очима, він сидить як приголомшений, як скаменїлий.

— Чого хочете від мене? — питає вкінци захриплим голосом.

— Чого хочу? — Пан Фоґель здвигає раменами, а в єго хитрих очах блискає зловіщий огонь. — Я би вас кречно просив заплатити оба ті векслї вашого сина.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.